Пиердоменико Бакаларио

Агенция „Призраци“

Кошмарното семейство

Илюстрации Матео Пиана

Издателство „Фют“

Действащи лица

Уил
Последната издънка на славното семейство Мьогалей. Откакто чичо му Алвин се пресели на оня свят, управлението на най-западналата в света агенция – „Призраци“, мина в негови ръце.

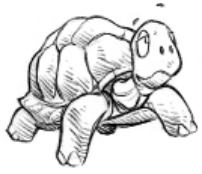
Тъпър
Единственият (колкото и да е притесняващо) приятел на Уил

Чичо Алвин
Бивш собственик на агенцията, а сега – призрак, който се излежава на един плаж на Хаваите

Сюзън
Очарователно русо момиче, съседка на Уил, която живее на втория етаж

Гръмотевица
Светкавица
Костенурки близнаци, едната от които вече е призрак

Фрида
Супертехнологичен ловец на призраци

Леля Мод
Непоносимата леля на Уил, пристрастена към окултизма

ЕКИПИРОВКА НА АГЕНЦИЯ „ПРИЗРАЦИ“
(строго секретно!)

Часовникът Януа – огромен стар дървен часовник с махало. Той е портал, който свързва света на хората със света на призраците. През него преминават всички призраци, когато бъдат призовани.

Спиривизия – специална система, свързана със стария телевизор „Телефункен“ в хола, който се включва автоматично, когато някой някъде се опитва да осъществи спиритичен сеанс. Така Уил знае къде е необходим призрак и може да изпрати някого от своите служители.

„Призрак нюз“ – официален всекидневник на международната информационна агенция „Живот в отвъдното“. В него се публикува всичко, свързано с призраци от този и от онзи свят.

Дървена ракла – тумбеста дървена ракла, обкована с железни гвоздеи. Заема почетно място в хола на семейство Мьогалей. В нея се пазят папки с информация за призраците от агенцията.

Ектодестилатор – с него се дестилира ектоплазма – вкусна субстанция, която призраците обожават. И хора, и призраци са на мнение, че ектоплазмата с марка „Мьогалей“, приготвяна по тайна рецепта, предавана от поколение на поколение, е най-добрата в целия свят.

Ухоскоп – специален уред, плод на гениалността на страхотния Леонардус Мьогалей, изобретателя в семейството. Това е мощен телескоп, на който е монтирано специално устройство, което улавя звуци от разстояние.

Хорорчасовник – месингов джобен часовник, сверен директно със стария дървен часовник, от който излизат призраците. С него се отчитат часовете работа на всеки призрак.

Призракограф – стар лентов фотоапарат „Лайка Рефлекс“, който може да заснема призрачни присъствия, духове и всякакъв призрачен материал, недоловим с просто око, дори и за изключително тренираното око на Уил.

Карта на призраците – карта на Ню Йорк, на която с червени карфици са отбелязани призраците, работещи в агенцията на Уил, а със сини (които от ден на ден стават все повече) – в агенциите конкуренти. Картата виси на стената в хола, зад една картина.

WILL MOOGLEY • AGENZIA FANTASMI
Una famiglia... di brivido!
Consulenza editoriale: Alessandro Gatti
Colore: Davide Turotti
All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2008 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2018 for this book in Bulgarian language FIUT Publishing House
Text by Pierdomenico Baccalario
Illustrations by Matteo Piana
Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.
Original title: Will Moogley Agencia Fantasmi.
Una famiglia... di brivido!
International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia – foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com
No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

АГЕНЦИЯ „ПРИЗРАЦИ“
Кошмарното семейство
© Издателство „Фют“, 2018
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-292-8

1
Бурна нощ

Уилард Мьогалей простена и тежко се обърна в леглото.

Поне за стотен път тази нощ. Чаршафите му се бяха събрали на топка в краката.

Навън от океана се носеха стада сиви облаци и над „Манхатън“ се лееше дъжд като из ведро. Буйни потоци вода шуртяха по покрива на небостъргача, на чийто последен етаж се намираше апартаментът на младия Уил.

Не по-малко свирепа буря се вихреше и в стомаха на момчето, което точно в този момент сънуваше, че го гони някакъв стар селянин, въоръжен с вила. Старецът имаше гъста бяла брада, беше облечен с опърпан дънков гащеризон с много кръпки и всеки момент щеше да го настигне. Чуваше приближаването на тежките му стъпки. Уил нервно надзърна през рамо и видя ухиленото му лице на крачка

от себе си. Както и острата му вила...

Уил извика от ужас и замалко да се изтърколи от леглото. Отвори широко очи и се огледа объркано. После седна и задиша бавно и дълбоко. Всичко е било само сън. А и ужасният старец всъщност беше Ханк – дядото от рекламните табели на прочутата верига „Дядо Ханк“, която продаваше всякакви пържени вкусотии.

Уил зарови ръка в косата си. Беше мокра от пот.

– Дяволите да го вземат тоя Тъпър... – процеди момчето през зъби.

Идеята да се възползват от смайващата промоция „Пълното меню на Дядо Ханк – само за шест долара“ беше на пъпчивия му и единствен приятел Тъпър. Не че Уил се беше опъвал. А и нямаше какво да си криви душата. „Пълното меню“ се оказа страхотно, на всичкото отгоре в невероятно количество.

Само че сега Уил плащаше последствията. Стомахът му отново закъркори като електрогенератор и най-бледото момче в Ню Йорк протегна ръка към нощното шкафче, за да се добере до чашата с вода.

Празна... Съвсем празна. Вътре нямаше и капка вода.

Пуфтейки като локомотив, Уил се смъкна

от леглото, нахлузи пантофите си с форма на череп и повлече крака към кухнята.

– Ох! – изохка той, защото се спъна в лъскавата черупка на Светкавица, костенурчето, което не беше виждал с дни и вече си мислеше, че е изчезнало завинаги.

Затътри се по мрачния коридор с огромни, високи до тавана шкафове. Като минаваше край хола, му се стори, че чува шум. Май идваше от Януа, стария дървен часовник, който призраците от агенция „Призраци – Мьогалей“ използваха като врата между света на живите и света на мъртвите.

Не е възможно, мина през ума на момчето. Преди да си легне, беше преместил стрелките на Януа на три и трийсет и три, което – и това го знаеха всички призраци – означаваше, че входът към дома на Мьогалей е временно затворен и че шефът на агенция „Призраци“ не желае да бъде безпокоен.

Уил дошляпа до кухнята и си наля чаша вода.

– Пържените пончики... Точно пърженията пончики ме докараха до това положение – промърмори момчето и със залитане се отправи към спалнята.

– Много важно! – изкрещя зад гърба му папагалът Стацито.

При нормални обстоятелства Уил щеше да потърси нещо, с което да замери досадното пернàто, но сега беше прекалено слаб за каквито и да било наказателни действия.

– Кълна се, някой ден ще си сготвя папагалска супа... – едва успя да процеди той, но се спря по средата на думата.

Както и по средата на коридора. Този път беше сигурен! От стария часовник наистина се чуваше нещо. Нямаше как да греши втори път. Уил се заслуша и...

– Отворетеее! – изви слабо жално гласче.

Идваше от Януа, нямаше съмнение. Уил въздъхна с досада, решен да се върне право в леглото. Но тогава стенният часовник се затресе и отвътре се чуха силни удари.

– Моля виии!... Отворетееее! – заизвива пак призрачното гласче.

Уил изпухтя и влетя в хола.

– Сега ще го подредя моя досадник! – закани се той.

Хвана стрелките на Януа и ги нагласи точно на полунощ. Така се отваряше каналът на пространствено-времевото измерение, което даваше възможност на призраците да влизат в дома на Мьогалей. Уил дори не успя да мигне и от стария абаносов часовник се материализира призракът досадник.

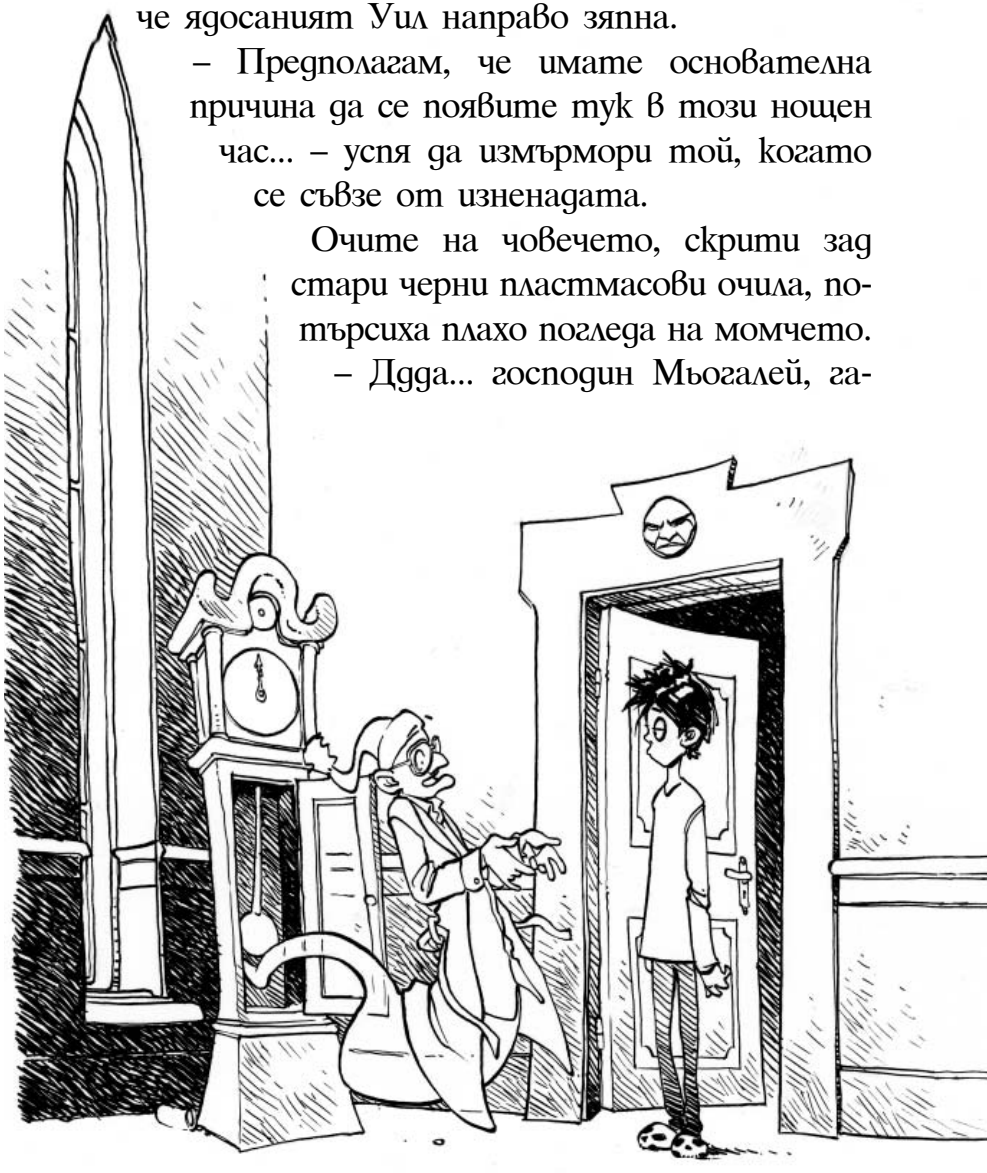
– Виж какво, приятел... – започна ядосано момчето.

Но думите замръзнаха на върха на езика му. Пред него стоеше плахо човече в пижама и халат и с толкова мило и любезно изражение, че ядосаният Уил направо зяпна.

– Предполагам, че имате основателна причина да се появите тук в този нощен час... – успя да измърмори той, когато се съвзе от изненадата.

Очите на човечето, скрити зад стари черни пластмасови очила, потърсиха плахо погледа на момчето.

– Ддда... господин Мьогалей, га-

рантирам ви – отговори то притеснено и се загледа смутено в пантофите на Уил с форма на череп. – Вие сте господин Мьогалей от агенцията „Призраци – Мьогалей“, нали? – попита колебливо човечето.

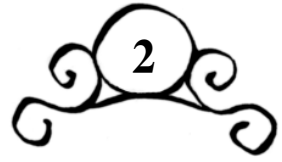
– Разбира се, приятелю. Пред вас е самият Уилард Мьогалей от славната династия Мьогалей! – отговори тържествено момчето.

– Д-д-д-о-о-бре, господин Мьогалей, и-и-името ми е Джералд Плам – заекна призракът в пижама. – Извинете ме още веднъж, че ви събудих така грубо, но искам да знаете, че аз съм... о-о-о-отчаян и имам нужда от вашата помощ – завърши с въздишка той.

– Имате нужда да си намерите бързо работа – кимна Уил с разбиране. – Сигурно сте от онези призраци, които ако нямат някой дебелак за тормозене, направо откачат.

– НЕЕЕ! – побърза да възрази човечето. – Т-т-точно обратното, господин Мьогалей, аз искам само да си стоя с-с-спокойно. И да спя. Просто... да спя! Но едни проклети дебелаци ми пречат!

– Гледай ти!... Вашата история май е доста интересна, Джералд – изгледа го любопитно Уил и се почеса по брадичката след гигантска прозявка. – Изберете си едно кресло и ми разкажете всичко, от начало докрай!

Тайната на старата кутия

– Дявол да го вземе! – възкликна Тъпър на следващия ден. – Никога не съм чувал подобно нещо!

Двамата приятели вървяха към „Лексингтън Авеню“, като заобикаляха локвите и шахтите, от които се издигаха гъсти валма пара. Парцаливи облаци закриваха небето между небостъргачите на „Манхатън“, но поне вече не валеше.

– Ех, Тъпър... Всъщност този нещастник Плам е замесен в една... *обърната* история – Уил прескочи пъргаво една локва.

Тъпър замръзна от тази неочаквана енергичност. Не му се случваше често да види приятеля си пълен с енергия и живот. Обикновено Уил едва-едва влачеше крака, обути в

стари маратонки с развързани връзки, а високата му кльощава фигура приличаше на силно извита въпросителна.

Тъпър поооправи очилата си и подхвана леко нервно:

– Чакай сега да видим дали съм разбрал добре...

– Давай!

– Джералд Плам е прекарал живота си като нощен пазач... – поде неуверено Тъпър.

Уил кимна.

– В не знам си кой музей, на някакво място, пълно с вехтории. И сега, след като най-после е преминал в по-добрия живот, иска да спи. Да спи дълбоко и непробудно.

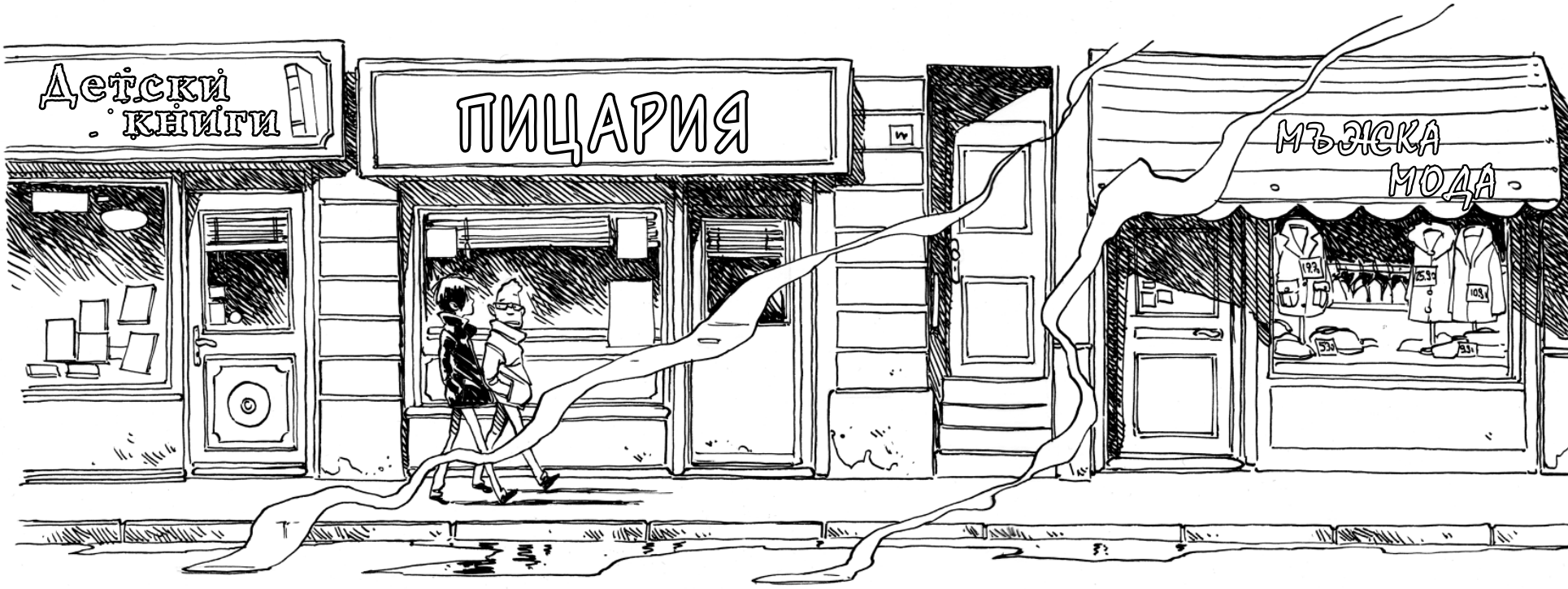
– Точно така – кимна Уил.

– Но не може... Или по-точно, не успява, защото сега в къщата му живеят семейство дебелаци.

– Семейство Клифъъърд! – проточи със зловещ глас Уил и протегна ръце към гърлото на Тъпър, като чудовище от блатата от старите филми на ужасите.

Тъпър, свикнал с номерата на приятеля си, дори не му обърна внимание и продължи:

– Четирима души. Баща, майка и две деца.

– Точно така! – потвърди Уил. – Бащата се занимава с къщи, апартаменти и такива работи... И невинаги законно, както твърди Плам.

– Освен това хърка като за рекордите на Гинес.

– Точно така. А майката се занимава с вътрешно обзавеждане и е напълно откачена. Страда от безсъние и постоянно мести мебелите... дори и нощем... в търсене на съвършеното подреждане! – продължи Уил.

– А децата? Казваше ми, че и те били две изродчета първа категория.

– Точно така! По-голямото било като земетресение, а по-малката циврела непрекъснато.

– По-лошо, отколкото да имаш вкъщи хевиметъл група.

– С тая разлика, че ако имаш в хола си *„Зомбитата“*, те поне свирят страхотно. А семейство Клифърд само вдигат врява...

– Както знаеш, имам някои забележки към музикалните ти предпочитания – размаха показалец Тъпър.

– Чухме мнението на най-големия колекционер в света на изключително досадни саундтраци на фантастични филми – не му остана длъжен Уил.

– И какво от това? – нацупи се Тъпър. – Какво лошо?

Уил с бодра стъпка зави по „Лексингтън Авеню“ и побърза да смени темата:

– Във всеки случай е сигурно, че от гледна точка на стария Джералд Плам къщата му е завзета от семейство Клифърд. И нашата задача е да върнем на този нещастник заслужената му почивка и да изхвърлим тези неуморни производители на шум.

– Може ли да попитам нещо, Уил? Защо Джералд не иде да спи другаде?

– И аз го попитах същото – отговори собственикът на агенция „Призраци“.

– И...

– Опитал, но се оказало безрезултатно. Може да спи само между стените на къщата, в която е живял цял живот заедно с госпожа Молифлауър.

– Молифлауър? – повтори като ехо Тъпър.

– Старицата, на която Плам оставил къщата.

– Чакай, чакай! – спря го Тъпър.

Уил се обърна. На лицето на приятеля му стоеше онова изражение, което нямаше как да сбърка и което казваше: „Уил-ти-не-ми-обясняваш-добре-нещата!“.

– След като къщата е на госпожа Молифлауър, какво правят там тия Клифърд?